

Sygn. akt II Ka 627/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Krystyna Święcicka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 r.

sprawy **P. K. i M. K.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 288 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 16 września 2014 r. sygn. akt II K 1630/13

wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonych M. K. i P. K. solidarnie do naprawienia wyrządzonej czynem z pkt 2 wyroku szkody w całości poprzez wpłacenie na rzecz pokrzywdzonego H. S. kwoty 1920 złotych; stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 627/14

UZASADNIENIE

P. K. i M. K. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 10 sierpnia 2013 r. w miejscowości O., gm. H., powiat (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi dorosłymi osobami naruszyli mir domowy w ten sposób, że wdarli się do domu H. S., a następnie dokonali zniszczenia drzwi kuchennych uderzając w nie bliżej nieustalonym przedmiotem powodując straty o łącznej wartości 1000 zł na szkodę wymienionego pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zb. z art. 193 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonali pobicia H. S., w ten sposób, że bliżej nieustalonym narzędziem uderzali go po całym ciele powodując u niego stłuczenie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, ranę w okolicy ciemieniowej, stłuczenia

szy, stłuczenia przedramion, stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej co spowodowało u H. S. obrażenia ciała skutkujące rozstrojem zdrowia powyżej dni 7, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

przy czym P. K. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt II K 1630/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

1. oskarżonych M. K. i P. K. w ramach pierwszego z zarzucanych im czynów uznał za winnych tego, że

- w dniu 10 sierpnia 2013 r. w miejscowości O., gm. H., powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi dorosłymi osobami naruszyli mir domowy, w ten sposób, że wdarli się do domu H. S., tj. popełnienia występku z art. 193 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 193 k.k. skazał M. K. na karę 70 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych, zaś P. K. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- w dniu 10 sierpnia 2013 r. w miejscowości O., gm. H., powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi dorosłymi osobami dokonali zniszczenia drzwi kuchennych uderzając w nie bliżej nieustalonym przedmiotem powodując straty o łącznej wysokości 350 zł na szkodę wymienionego pokrzywdzonego tj. popełnienia wykroczenia z

art. 124 § 1 k.w. i za to, na podstawie art. 124 § 1 k.w. skazał M. K. na karę 300 złotych grzywny, zaś P. K. na karę 400 złotych grzywny oraz na podstawie art. 124 § 4 k.w. zobowiązał oskarżonych solidarnie do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz H. S. kwoty 350 złotych,

2. oskarżonych M. K. i P. K. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie drugim aktu oskarżenia czynu, stanowiącego wobec M. K. występku z art. 158 § 1 k.k., zaś wobec P. K. występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to

na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazał M. K. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś P. K. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat,

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec P. K. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył P. K. karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat,

5. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył P. K. karę 80 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu M. K.

na poczet orzeczonej kary 70 stawek dziennych grzywny, zaś P. K. na poczet kary 80 stawek dziennych grzywny okresy ich faktycznego pozbawienia wolności w dniach 10- 12 sierpnia 2014 r. przyjmując, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności równoważny jest dwóm stawkom dziennym grzywny,

7. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. W. 516,60 złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną sprawowaną z urzędu,

8. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego M. K. 220 złotych tytułem opłat, zaś od P. K. 260 złotych tytułem opłat oraz od każdego z oskarżonych po 569,83 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych M. K. i P. K. i zarzucając mu obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 k.k. polegającą na nie orzeczeniu przez Sąd I instancji obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę pomimo, iż pokrzywdzony taki wniosek złożył wnosząc o zasądzenie od oskarżonych kwoty 3000 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i zniszczonego mienia.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie, iż oskarżeni M. K. i P. K. są zobowiązani do naprawienia szkody i zadośćuczynienia pokrzywdzonemu H. S. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 2000 zł na podstawie art. 46 § 1 k.k.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i wniosek w niej zawarty. Oskarżony M. K. wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony P. K. nie stawiał się mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle zasadna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób wskazany w wyroku Sądu Okręgowego.

Na wstępie zaznaczyć trzeba, że w myśl art. 46 § 1 k.k. in principio w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo

w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z art. 49a k.p.k., w sytuacji w której nie wytoczono powództwa cywilnego, pokrzywdzony, a także prokurator, może złożyć wspomniany wniosek aż do zakończenia pierwszego przesłuchania pokrzywdzonego na rozprawie głównej.

W przedmiotowej sprawie pokrzywdzony H. S., domagając się w trakcie pierwszego przesłuchania jego osoby zasądzenia od oskarżonych na jego rzecz 3.000 zł tytułem częściowego naprawienia szkody, obejmującej wartość zniszczonych drzwi i koszty pobytu w szpitalu (k. 212v) dochował wskazanego

w art. 49a k.p.k. terminu, a zatem Sąd Rejonowy zgodnie z art. 46 § 1 k.k. był obowiązany do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej zniszczeniem drzwi oraz do rozstrzygnięcia w przedmiocie naprawienia szkody płynącej z uiszczenia przez pokrzywdzonego kosztów jego pobytu w szpitalu. Nie można się natomiast zgodzić z żądaniem apelującego prokuratora dotyczącym wysokości zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2.000 zł tytułem naprawienia szkody związanej z uiszczeniem kosztów hospitalizacji. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że na kwotę wskazaną przez skarżącego składają się również odsetki, zaś szkoda, do której naprawienia sąd może zobowiązać oskarżonych w oparciu o treść art. 46 § 1 k.k. ogranicza się jedynie do rozmiaru rzeczywistej szkody, bezpośrednio spowodowanej przestępstwem i nie obejmuje odsetek stanowiących element szkody wynikły z następstw czynu sprawcy (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2014 r.,

V KK 76/14, LEX nr 1458723). Podkreślić równocześnie należy, że odsetki mogą być uznawane jedynie za element odszkodowania zasądzanego w oparciu o treść art. 415

§ 4 k.p.k. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 grudnia 2005 r., II AKa 425/05, KZS 2006/5/88).

Mając na uwadze powyższe, w tym w szczególności konieczność ustalenia związku pomiędzy kosztami poniesionymi przez pokrzywdzonego i inkryminowanym zdarzeniem, Sąd Okręgowy zwrócił się do M. Szpitala (...) w W. o nadesłanie informacji jakiego okresu pobytu i leczenia w tym szpitalu dotyczyły wspomniane wyżej przedsądowe wezwanie do zapłaty. W związku

z faktem, że H. S. był hospitalizowany w dniach 10 sierpnia 2013 r.-

12 sierpnia 2013 r. (k. 271), nie ulega wątpliwości, iż to właśnie zajście będące przedmiotem niniejszego postępowania doprowadziło do pojawienia się po jego stronie obowiązku uiszczenia należności głównej w kwocie 1.920 zł (k. 272).

W tym stanie rzeczy i wobec braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., wyrok w zaskarżonej części zmienił w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych: M. K. i P. K. solidarnie do naprawienia wyrządzonej czynem z pkt 2 wyroku szkody w całości poprzez wpłacenie na rzecz pokrzywdzonego H. S. kwoty 1920 złotych.

Zważywszy, że konieczność zmiany wyroku w zaskarżonej części stanowiła rezultat zawinionego błędu Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy, kierując się względami słuszności, przewidzianymi w art. 624 § 1 k.p.k., stwierdził, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w wyroku.